RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 223.963 van 19 juni 2013
in de zaak A. 205.114/XIV-34.281

In zake : 1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iftara Mohammad
kantoor houdend te 9000 Gent
Franklin Rooseveltlaan 70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 80.543 van 27 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8642 van 14 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mieke Van den Broeck, die loco advocaat Iftara Mohammad verschijnt voor de verzoekers, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 14 juli 2011 België binnen en verklaren zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 november 2011 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 januari 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 27 april 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 48/4, § 2, en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet op.

Zij voeren in een eerste onderdeel aan dat artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet worden geschonden doordat in het bestreden arrest ten onrechte wordt gesteld dat de verzoekers niet aangeven op welke manier de aanvankelijk bestreden beslissingen het "gehoorhandvest van januari 2011" van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden schenden, zodat die opwerping niet als een middel wordt aanvaard. De verzoekers wijzen erop dat het gehoorhandvest niet in artikelen is opgesteld en dat zij in hun verzoekschrift tot beroep de schending ervan hebben opgeworpen omdat totaal geen rekening werd gehouden met de leefwereld en culturele eigenheid van de leefwereld van de eerste verzoekster. Vermits op pagina 13 van het gehoorhandvest wordt vermeld dat "(d)e vragen en de gebruikte informatie (…) rekening (houden) met de persoonlijkheid, de ervaringen en de culturele achtergrond van de asielzoeker (leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, sociale status, schoolopleiding, religie, enz…)", blijkt duidelijk welke richtlijn van het handvest op welke wijze werd geschonden.

De verzoekers citeren in een tweede onderdeel de motivering in het bestreden arrest betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij hadden in het verzoekschrift tot beroep rapporten van het UNHCR, het Internal Displacement Monitoring Centre, Caritas en dergelijke aangehaald en uiteengezet hoe deze op de verzoekers van toepassing zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daar echter niet op in en beperkt zich tot algemene conclusies met verwijzing naar het asielrelaas. Door niet te verwijzen naar de door de verzoekers aangevoerde elementen en door vast te stellen dat reeds geoordeeld werd dat uit de asielmotieven van de verzoekers geen ernstig risico op schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt, achten de verzoekers de artikelen 39/65, 48/4, § 2 en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en artikel 149 van de Grondwet geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel en benadrukken zij hun standpunt.

Beoordeling

6.1. Het gehoorhandvest van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vormt de gedragscode van de “protection officer”. Het vormt slechts een richtlijn en het bevat als dusdanig geen juridisch bindende voorschriften.

Al heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht of ten onrechte de kritiek van de verzoekers betreffende de toepassing van het gehoorhandvest niet als middel in aanmerking genomen omdat de verzoekers niet zouden hebben aangegeven op welke wijze dit handvest was geschonden, hij kon die kritiek hoe dan ook niet in aanmerking nemen omdat het niet om een juridisch bindend voorschrift gaat. Het bestreden arrest is op dit punt in rechte verantwoord, zodat de verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek dat het onvoldoende zou zijn gemotiveerd. Het eerste onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk.

6.2. In punt 2.6 van het bestreden arrest wordt vermeld dat de verzoekers de situatie in Tsjetsjenië schetsen, naar diverse rapporten verwijzen en zelf vier rapporten toevoegen waarbij zij erop wijzen dat de situatie voor Tsjetsjeense jongemannen blijkens die informatie niet alleen in Tsjetsjenië maar in heel Rusland zorgwekkend is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt daarop dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet kan volstaan om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Hij vervolgt in punt 2.7 van het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze dat de commissaris-generaal in de aanvankelijk bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas heeft besloten. In punt 2.8 stelt de eerste rechter vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft besloten, dat geheel of gedeeltelijk samenlopende motieven met de weigering van de vluchtelingenstatus niet inhouden dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende zou zijn gemotiveerd, dat de verzoekers zich niet op een ongeloofwaardig relaas kunnen steunen om een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst aannemelijk te maken en dat de verzoekers ook geen concrete elementen aanvoeren die wijzen op een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op die wijze wordt in het bestreden arrest duidelijk aangegeven waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd en waarom de door de verzoekers

aangevoerde rapporten niet volstaan. De verzoekers maken wat dat betreft geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. De verzoekers hebben door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk gemaakt. In het bestreden arrest kon aldus op wettige wijze op grond van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekers tot het niet-toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus worden besloten. Het geval van systematische mishandeling van een groep waartoe de verzoekers zouden behoren kan buiten beschouwing worden gelaten omdat de verzoekers zich daarop niet hebben gesteund in de asielprocedure. De verzoekers maken derhalve geen schending van artikel 48/4 of 48/5 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**